

naam is Daisy Houghton.

Ik ben veertien jaar.

Zes maanden geleden heb ik mijn vader vermoord.

Het was niet met voorbedachte rade en ook niet bloederig. Ik heb hem niet eens aangeraakt.

Tegen hem praten was voldoende.

Hij had het niet aan zien komen. Hoe zou hij ook? Het enige wat hij deed, was mij beschermen. Iets wat iedere ouder zou doen.

Ik had het me moeten realiseren. Had moeten inzien hoe gevaarlijk het was, wat ik deed. Dat wat ik hem moest vertellen, teveel voor hem zou zijn.

Had ik mijn mond maar gehouden. Dan was hij er nu nog geweest en zou ik gewoon thuis zijn.

In plaats daarvan zit ik hier.

In een kamer met kunststof ramen en een bed dat aan de vloer geklonken staat.

Het is geen gevangenis, hoewel dat eigenlijk is waar ik thuishoor.

Ik weet trouwens wat je denkt.

Waar is je moeder? Waarom ben je niet bij haar?

Dat is het probleem.

Haar heb ik namelijk ook vermoord.

1

Je kunt zien hoe geslaagd een feestje is aan het tijdstip waarop de muren vochtig worden. Niet dat ik een expert ben of zo, verre van dat. Maar het is gewoon iets wat me opgevallen is. Waarschijnlijk omdat dit al de achtste vrijdag op rij is, dat iemand van school zijn huis opengesteld heeft aan iedereen op Facebook. Je zou toch verwachten dat ze zich een tweede keer wel zouden bedenken na het zien van de gevolgen, maar nee hoor.

Daar stonden we weer.

Afgemeten aan het vocht dat van de muren gleed, kreeg dit feestje zeker een tien. Of zelfs een elf. De bas dreunde, de vloerplanken kraakten en bogen zo ver door, dat je je afvroeg of ze de avond wel zouden overleven.

Terwijl ik keek naar de zee van lichamen voor me, naar het bier dat overal feestelijk in het rond spatte, moest ik mezelf beheersen. Ik mocht niet vergeten waarom ik hier was.

Ik nam nog een slokje van mijn biertje. Nou ja, oorspronkelijk was het een biertje geweest, maar inmiddels was ik al een paar keer naar de keuken gelopen om het flesje uit de kraan bij te vullen. Het smaakte nergens meer naar, maar zo hield ik tenminste de illusie in stand.

Dat is namelijk het geheim, snap je. Daarom ben ik hier. Het gaat erom dat je je gezicht laat zien. Doe dat, en alles komt goed. Ironisch genoeg begint de ellende pas wanneer je bijna onzichtbaar bent; dan word je juist een doelwit. Want dan gaan ze wroeten

naar dingen waarop ze je kunnen pakken; de dingen die je juist zo ver mogelijk weg probeert te stoppen, buiten het bereik van iedereen, inclusief jezelf.

Ik geloof dat ik het inmiddels aardig onder de knie heb. Ik heb de juiste balans gevonden. Ik mis geen enkel feest, ook al moet ik me er soms naar binnen bluffen, en wanneer ik er eenmaal ben, zorg ik dat ik met zoveel mogelijk mensen een praatje maak. Af en toe dans ik zelfs met iemand, maar liever niet. Het maakt de boel er alleen maar gecompliceerder op.

Liever beweeg ik me door de kamer, borduur voort op gesprekken van de vorige keer, geef ze iets meer informatie, zonder daarbij al te smeuge details prijs te geven, dingen waarmee ze iets zouden kunnen.

Lieve help, dat klinkt allemaal wel heel verschrikkelijk nietwaar? Alsof ik een enorme cynicus ben. Terwijl ik juist een enorme hekel heb aan dat soort mensen. Maar het moet nu eenmaal.

Vanavond heb ik met iets van vijf mensen gebabbeld, of in elk geval geprobeerd te babbelen. Het is namelijk bijna onmogelijk om jezelf verstaanbaar te maken met die harde muziek, maar de gesprekken waren leuk. Te leuk, misschien zelfs wel. Ik geloof dat ik de eerste helft van mijn biertje iets te snel achterovergeslagen heb, waardoor ik meer losliet dan ik eigenlijk gewild zou hebben. Een bezoekje aan de kraan maakte echter snel een einde aan dat probleem en vanaf toen ging het weer prima. Alles onder controle.

De mensen weten inmiddels wel zo'n beetje wat ze aan me hebben.

Die maffe griet. Het meisje dat gek is op bioscoopfilms, dat altijd een mening heeft over wat je wel of niet moet gaan zien. En dat vind ik prima. Het heeft wel iets cools, zorgt voor een soort immuniteit tegen de wat wredere kinderen, die altijd op zoek zijn naar een nieuw slachtoffer.

Terwijl ik om me heen keek, maakte ik de balans op. Het huis was inmiddels afgeladen en ik wist zeker dat het geen drie kwartier meer zou duren voordat de politie erbij geroepen zou worden. Ik

besloot dus nog een minuut of vijf te blijven voordat ik naar huis zou gaan.

Nadat ik nog even gedanst had met wat meisjes uit mijn klas, gebarde ik naar mijn lege flesje en maakte een schijnbeweging in de richting van de koelkast. Niemand had in de gaten dat ik in werkelijkheid naar de deur liep.

Toen ik al bijna buiten was, kwam er plotseling iemand voor me staan, waarmee hij een streep door mijn goede voornemens trok. Rob Stearn. Het beste en tegelijkertijd het slechtste wat me kon overkomen. Wanneer er iemand was bij wie ik mijn zelfbeheersing kon verliezen, dan was hij het wel. Gauw trok ik de mouw van mijn shirt naar beneden, waardoor alles op zijn plaats en verborgen bleef, en streek mijn haar achter mijn oor. Een even dom als strijdlustig gebaar.

‘Hee, Daisy, ga je er nu al vandoor?’

Ik hoorde hem, maar ik deed net alsof ik hem niet verstond vanwege de muziek, zodat hij de vraag moest herhalen en ik wat extra tijd kreeg.

‘Ja,’ gilte ik toen in zijn oor, wat hem een beetje terug deed deinzelen. ‘Ik heb met iemand afgesproken.’

‘Komt je vader je halen?’

Gevaarlijke vraag. Een verkeerd antwoord en ik zou bekendstaan als het kind dat op een bepaalde tijd thuis moest zijn, genoeg reden voor bepaalde mensen om me tot mikpunt te bombarderen. Dus grijnsde ik zo ondeugend mogelijk en zei: ‘Niet mijn vader, nee. Wel een man, maar zeker geen familie.’

Ik hoorde zelf hoe ongeloofwaardig het klonk, maar hij leek het te geloven en even meende ik een flits van teleurstelling in zijn ogen te zien. Hij herstelde zich echter snel en gaf me een vriendschappelijk duwtje met zijn schouder voordat hij me goedenacht wenste. ‘Ik zie je maandag,’ voegde hij eraan toe, waarna hij weer in de menigte verdween.

Terwijl ik hem nakeek, voelde ik een steek van spijt om wat ik gezegd had, want ik wist dat hij nu iemand anders zou zoeken om hem nog een uurtje of twee bezig te houden.

Ik trok mijn jas aan, die aanvoelde alsof hij vijftig kilo woog, en glipte met gebogen hoofd naar buiten. Niemand die het leek op te merken.

De wind sloeg tegen mijn wangen terwijl ik de eerste hoek omsloeg in de richting van mijn huis, maar ik voelde het amper. Het was me opnieuw gelukt; opnieuw was ik onopvallend de avond doorgekomen, precies zoals ik het wilde. Ik voelde een scheut van triomf, maar ik besteedde er geen aandacht aan. Er zouden nog genoeg andere avonden als deze volgen.

2

Toen meneer Hobson voor het eerst zijn entree maakte, gonsde het klaslokaal van de verhalen over het feestje van die vrijdagavond.

Hij had daar al wel vijf minuten kunnen staan, luisterend naar wat er allemaal gezegd werd, voordat iemand van ons in de gaten had dat hij er was.

‘Oké, allemaal. Mag ik dan nu jullie aandacht?’

Het opgewonden gekwebbel maakte plaats voor verbaasd gefluister, terwijl iedereen zich afvroeg wie de man was die daar voor de klas stond.

‘Bedankt. Zoals jullie zien, ben ik niet degene die jullie verwachten. Juffrouw Addison is helaas ziek en het lijkt er niet op dat ze binnenkort nog terug zal keren, misschien blijft ze zelfs wel weg tot aan de zomervakantie. In plaats daarvan moeten jullie het nu dus met mij doen.’

‘Laten we het hopen,’ fluisterde een stem naast me, luid genoeg om voor gegiechel te zorgen. Typisch Donna Riley. Die had altijd wel een opmerking paraat. Grappig of juist bijtend, het maakte niet uit. Ze was de ergste nachtmerrie van elke docent.

Ik bekeek de nieuwe leraar en probeerde in te schatten of hij haar aan zou kunnen. Dat konden er namelijk maar weinig.

Ik leunde achterover en keek haar afwachtend aan, benieuwd naar wat er komen ging, maar er kwam niks. Dit was niet haar gebruikelijke strategie. Meestal was ze de eerste die haar tanden in nieuw

vlees zette. Ik heb haar leraren horen bombarderen met vragen, nog voordat ze hun eigen naam ook maar op het bord konden zetten.

Maar bij deze man?

Niets.

Eerst dacht ik dat ze misschien een ander plan had. Misschien was ze haar gebruikelijke aanpak zat, maar terwijl de minuten verstreken en meneer Hobson de lijst met instructies afwerkte, kwam er geen woord over haar lippen.

Ze zat hem echter wel degelijk in zich op te nemen, sterker nog, ze kon haar ogen duidelijk niet van hem af houden. Ze moest zelfs lachen om een grapje dat hij maakte, wat verbaasde blikken van de rest van de leerlingen opleverde, die net als ik zaten te wachten op het moment dat ze aan zou vallen.

‘Hoe oud denk je dat hij is?’ fluisterde ze.

Ik had geen idee, maar ik deed mijn best om met een zinnig antwoord te komen. Donna was niet het type bij wie je jezelf voor gek wilde zetten, tenzij je het leuk vond om vernederd te worden. Ik bekeek hem nog eens goed. Hij was zeker tien jaar jonger dan de andere leraren die we hadden. Hij had kort, warrig haar en zag er best goed uit, zonder dat hij er moeite voor leek te doen. Zo’n man bij wie een jasje op een spijkerbroek werkte, in plaats van dat hij eruitzag als een familielid voor wie je je geneerde.

‘Geen idee – begin dertig misschien?’ fluisterde ik terug, in de hoop dat dit een juist antwoord was.

‘Nee, jonger. Hij is beslist niet ouder dan vijftientig.’ En met die woorden stond ze op om hem nog beter te kunnen zien, terwijl hij iets op het bord schreef.

‘Wat doe je?’ vroeg ik lachend.

‘Sst! Ik probeer naar zijn hand te kijken.’

‘Waarom?’

‘Om te zien of hij een trouwring draagt.’

Onwillekeurig proestte ik het uit, zodat meneer Hobson zich omdraaide en Donna voor gek stond.

‘Sorry, juffrouw... ?’

Alle ogen waren nu op haar gericht en voor het eerst had ze geen antwoord paraat. Geen grappig antwoord, tenminste.

‘Eh... Donna, meneer. Donna Riley.’

‘Kan ik iets voor je doen, Donna? Ik ben een voorstander van respect voor leraren, maar je hoeft echt niet te gaan staan in mijn nabijheid, hoor.’

Arme Donna. Ze keek niet echt blij. Vooral niet toen de anderen begonnen te giechelen en te joelen. Ik kromp in elkaar bij de gedachte aan de gevolgen. Wanneer ze zich in het nauw gedreven voelde, kon Donna namelijk behoorlijk boosaardig zijn en ik hoopte maar dat ik gespaard zou blijven.

‘Ik probeerde alleen maar te kijken naar uw...’

Ze ging nu toch niet bekennen?

Voor het eerst leek hij een beetje ongeduldig te worden.

‘Mijn wat, Donna?’

‘Uw... handschrift, meneer. Dat van juffrouw Addison was namelijk niet te lezen.’

Meneer Hobson wierp een blik over zijn schouder, alsof hij maar half kon geloven wat hij hoorde.

‘En, is het leesbaar?’ Hij zuchtte.

‘Ziet er prima uit, meneer.’ Donna grijnsde en van haar gezicht was weer iets van haar oude zelfvertrouwen af te lezen. ‘Uitstekend zelfs. Vooral zo doorgaan, oké?’

Met een glimlach ging ze weer zitten, blij dat ze zichzelf niet *helemaal* voor joker gezet had.

‘O, hij is wel een lekker ding, vind je ook niet?’, fluisterde ze, waarbij ze nog wat dichterbij me toe boog. ‘En geen ring. Doe me dus een lol, Daisy, hou hem een beetje in de gaten.’

‘Hè?’ fluisterde ik. ‘Waarom?’

‘Omdat ik wil weten of hij ook naar mij kijkt, daarom!’

Dat sloeg natuurlijk nergens op, maar ik wist dat ik moest doen wat ze zei. Het zou stom zijn om dat niet te doen.

En dus dwong ik mezelf om hem de rest van het uur in de gaten te houden. Of beter gezegd, om te kijken in welke richting hij keek.

En weet je wat? Donna had gelijk. Nou ja, deels dan.
Want elke keer dat ik opkeek, zag ik hem inderdaad naar iemand
kijken. Daar leek het tenminste op.
Maar het was niet Donna, naar wie hij keek.
Hij keek naar mij.

3

Mijn hart gaat altijd een beetje sneller kloppen wanneer ik van school naar huis loop.

Raar eigenlijk, dat ik me nog steeds zo voel op veertienjarige leeftijd, maar telkens wanneer onze voordeur in zicht komt, denk ik weer heel even dat ze binnen zit. Wachtend op mij.

Zolang ik me kan herinneren, waren we altijd met zijn drietjes. Ik.

Pap.

En mama's schaduw.

Toen ik jonger was, ging ik nog veel verder. Ik maakte regels, dingen waaraan ik me moest houden en die ervoor zouden zorgen dat ze er was wanneer ik de deur binnenkwam.

Als ik thuis kan komen zonder op de lijnen tussen de tegels te gaan staan, dan is ze er.

Wanneer ik bij het hek ben voordat die bus voorbij is, dan zal ze me met open armen staan op te wachten.

Maar hoe zorgvuldig ik mijn voeten ook neerzette, hoe snel ik ook rende, ze was er nooit.

En elke keer weer was ik teleurgesteld.

Zelfs nu nog. Ik kan er niets aan doen. Nog altijd bedenkt mijn brein de stomste spelletjes, wat ik ook doe. Alleen zijn de spelletjes niet meer hetzelfde.

Wanneer ik het hek open op het moment dat het liedje op mijn iPod afgelopen is, misschien dat ze dan...

Ik denk dat het komt door het raampje boven de voordeur. Niet lachen. Ik ben niet gek geworden. Het is echt waar. Omdat dat mama's raampje is. Het raam, dat ze zelf gemaakt heeft. Die moeder van mij was blijkbaar een echte 'doener'. Dus toen ze samen met pap in het huis ging wonen, wilde ze er meteen haar eigen stempel op drukken. Te beginnen met de voordeur. Of beter gezegd, met het glas erboven.

'Het was het eerste project dat ze aanpakte, nadat we erin getrokken waren,' had pap me verteld. 'Het maakte niet uit dat het behang van de muren bladderde of dat we geen warm water hadden. Ze was volledig geobsedeerd door dat stomme raampje.'

'Ik snap het niet,' had ik geantwoord.

'Zo werkte haar brein nu eenmaal. Ze ging ervan uit dat we de muren nog wel honderd keer opnieuw zouden verven in de tijd dat we er zouden wonen. Maar dat raampje? Wanneer ze dat eenmaal gemaakt had, zou het er voor altijd zitten. Het was alsof ze, zodra ze gearriveerd was, haar nalatenschap al aan het regelen was. Alsof ze voelde dat ze er niet lang meer zou zijn.'

Meer dan van welk deel van ons huis ook, hield ik van dat ene raampje. De tijd die het haar gekost moest hebben om al die stukjes gekleurd glas een plekje te geven. In gedachten zag ik haar bezig, tot diep in de nacht, haar vingers vol sneden, net zolang totdat de zon af was.

En zoals nu, wanneer ik het licht door haar veelkleurige, opkomende mozaïekzon zie schijnen, snapte ik het volkomen.

Zelfs op de somberste dagen lijkt het de hele straat op te lichten wanneer het licht uit de gang erdoorheen schijnt. Het was onmogelijk om ernaar te kijken en geen hoop te voelen. Om niet te geloven dat de persoon, die hiervoor verantwoordelijk was, voor eeuwig leven zou.

Terwijl ik het tuinpad oploop, hef ik mijn kin. Ik sluit ik mijn ogen voor het schijnsel en adem de warmte in.

Ik duw de voordeur open, mijn pols iets versneld.

'Hallo?' roep ik op vragende toon, alsof ik benieuwd ben naar wie er zal antwoorden.

Ik hoor het gekletter van een fles, de keukendeur glijdt open en voor de miljoenste keer komt er een einde aan mijn idiote droom.

‘Hallo, pap,’ fluister ik, terwijl hij me glimlachend in zijn armen sluit, alsof we elkaar in geen jaren meer gezien hebben.

‘Kopje thee?’ vraagt hij.

‘Alleen als er koekjes zijn,’ antwoord ik.

Zijn lach is hartelijk en doorrookt. ‘Uiteraard. Het één gaat niet zonder het ander. Zet jij het water op? Dan zorg ik voor het dipmateriaal.’ En na een kus op mijn hoofd draait hij zich om en loopt naar de kast, mij achterlatend met een schuldige glimlach op mijn gezicht terwijl ik me afvraag waarom ik zo geboft heb.

Pap en ik zijn allebei van de routine. Zoals met die thee bij thuiskomst en het koekjesdipfestijn. Het hele ritueel duurt niet meer dan vijftien minuten, oftewel drie biscuitjes per persoon (met chocolade wanneer we in een decadente bui zijn), maar het vindt standaard elke werkdag plaats, zodra we allebei thuis zijn.

Niet dat we tijdens het theedrinken opeens tot diepe gesprekken komen of zo. Enkel de gebruikelijke ‘Hoe was je dag?’ routine. Het leidt gewoon op een prettige manier de avond in en helpt ons er allebei aan herinneren dat we niet alleen zijn.

Ik vraag me vaak af of pap zich net zo voelt als ik, wanneer hij het tuinpad op loopt na zijn werk. Durft hij ook te dromen wanneer hij haar raampje ziet?

Het is voorgekomen dat ik teleurstelling van zijn gezicht meende te lezen op het moment dat ik binnenkwam. Want hoeveel ik ook op haar lijk, het zal nooit iets goed kunnen maken.

‘Oké,’ zegt hij gapend, terwijl hij zijn bril bovenop zijn hoofd schuift. ‘De belangrijkste beslissing. Wiens beurt is het vanavond?’

‘De mijne,’ antwoord ik zonder aarzeling. ‘Jij koos afgelopen vrijdag voor *The Shining*. Ik heb er amper van kunnen slapen.’

‘Watje!’ Hij grijnst. ‘Als ik het me goed herinner, wilde jij die film ook graag zien en we hebben hem vroeg gekeken. Dus ga nu niet mij de schuld geven.’ Hij steekt een hand in de zak van zijn vest

en haalt er zijn pakje shag uit, dat hij vervolgens op tafel gooit. ‘Goed, dus wat wordt het vanavond?’

Ik zeg niks, glimlach alleen.

Pap begint theatraal te kreunen. ‘Alweer? De hoeveelste keer is dat al dit jaar?’

‘Maakt niet uit, het is nooit genoeg.’ Glimlachend voeg ik eraan toe: ‘de zesde.’

‘Nou, laten we dan maar gauw gaan eten. We kunnen *Shawshank* tenslotte niet laten wachten, of wel soms?’

Het eten kan me nooit snel genoeg gaan en om eerlijk te zijn, met onze kookkunsten duurt het ook nooit lang voordat er iets op tafel staat. Maar op vrijdag zijn we extra fanatiek, dan willen we zo snel mogelijk, met zo min mogelijk moeite, beginnen aan het hoofdevenement.

Ik hou van films.

Nee, dat moet ik anders zeggen.

Ik *hou* van films.

Ik hou ervan in de bioscoop. En thuis, op tv. Op een laptop. Een iPod. Wat dan ook. Het maakt mij niet uit hoe en waar ik ze zie, zolang ik ze maar kan zien.

Gewone tv-programma’s zijn ook prima, maar een film is toch anders, puurder. Het verwerken van een compleet verhaal in een paar uur.

Mijn vroegste herinnering (tenminste dat denk ik, hoewel ik natuurlijk ook elke eerdere herinnering expres kan hebben verdrongen) is dat ik in een enorme ruimte zit, omringd door andere verwonderde kinderen.

Toen gingen de lichten uit.

En ik was bang.

Maar niet voor lang, want plotseling zag ik kleuren en hoorde ik geluid, een overweldigend, oorverdovend geluid, gevolgd door gelach en achtervolgingen en spanning en geluk. En toen was het voorbij en huilde ik de hele weg naar huis omdat ik niet had mogen blijven om *The Jungle Book* nog een keer te zien.

Ik denk bijna dat pap toen waarschijnlijk ook het liefst gehuild had, aangezien ik mijn liefde voor film van hem geërfd heb.

Pap is heel onrustig. Wanneer je met hem praat, zit hij altijd op zijn nagels te bijten of met zijn benen te wiebelen. Maar wanneer hij een film kijkt, beweegt hij helemaal niet. Nou ja, bijna niet. Zijn ogen zijn op het scherm gefocust. Het enige wat beweegt, is zijn hand die naar zijn mond gaat, als hij een trekje van zijn sigaret neemt of een slok uit zijn wijnglas. Soms is zelfs dat te veel moeite en laat hij zijn peuk gewoon tussen zijn lippen bungelen, af en toe inhalerend, terwijl de as op zijn jeans valt.

Ik weet dat ik dat roken eigenlijk vervelend zou moeten vinden, maar dat is niet zo. Ik weet dat hij er dood aan kan gaan, dat het zijn longen verbrandt en zijn keel verrot, maar het hoort gewoon bij hem. Ik kan me hem niet anders voorstellen dan zittend bij het open raam in de erker, rook uitblazend in de donkere nacht, terwijl hij zijn aansteker telkens opnieuw oppoetst aan zijn trui. De Zippo aansteker met zijn initialen die hij op hun huwelijksdag van mama gekregen heeft.

Ik rook zelf niet.

Ik heb het geprobeerd.

Uiteraard.

Het voelde alsof er heet grind in mijn keelgat gegoten werd. Wat is daar fijn aan? Maar het rollen? Dat is behoorlijk verslavend. Pap rookt alleen maar shag, dus wanneer hij bij het raam zit, zijn ogen gefixeerd op het beeldscherm, ga ik aan de slag en maak alvast zijn sigaretjes voor de volgende dag.

Ik hou van de geur van tabak. Ik snap ook niet hoe iets wat zo zoet ruikt, zo smerig kan smaken, maar ik vind het heerlijk om het in de vloeitjes te rollen en geniet van het voldane gevoel als ik de stapel op tafel zie groeien.

Zelfs pap is onder de indruk wanneer hij ze aan het einde van de avond verzamelt.

‘Binnenkort wil je zeker betaald worden voor deze kunstwerkjes,’ zegt hij, hoewel zijn glimlach meteen weer verdwijnt als hij eraan toevoegt: ‘Zolang je maar nooit iets anders dan tabak rookt, oké?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wanneer je met je vrienden bent. Geen hasj of zo.’

Ik geef hem plagend een duwtje, hoewel het niet zo is dat het me nog nooit is aangeboden.

‘Je maakt een grapje zeker? Hoe zou ik dat kunnen betalen van dat beetje zakgeld dat jij me geeft?’

Hij leunt voorover en plant een kus op mijn voorhoofd, een rokerige, zure wijnkus. ‘Ik ga naar bed. Zorg ervoor dat de tv niet op stand-by staat.’

‘Ja, ja,’ zucht ik. ‘Ik weet het. Slecht voor het milieu, bla, bla, bla.’

Hij glimlacht nog een laatste keer naar me voordat hij de kamer verlaat, zijn blik vast op mij gericht, alsof hij bang is dat het de laatste keer zou kunnen zijn dat hij me ziet.

Ik hoor hoe hij de trap op schuifelt, hoe zijn slaapkamerdeur dicht valt en ik pak de afstandsbediening en start *The Shawshank Redemption* opnieuw.

Mijn ogen rusten weer op het scherm en ik probeer om niet te denken aan hoe pap zijn eenzaamheid voor mij probeert te verbergen. Ik bedoel, iedereen heeft zo zijn geheimen.

Ik nog meer dan anderen.